

LITERATOUR

Gabrielle la Rose

- INTERVIEW -

Moet je op zoek naar inspiratie of overkomt het je?

Ik denk dat het een leefstijl is (geworden) en mijn nieuwsgierigheid naar mensen en het leven waardoor ik uit ontzettend veel van en in de wereld inspiratie haal. Dat varieert van rechtbankverslagen die ik lees n.a.v. een relatief klein of naar mijn idee, te beperkt nieuwsbericht waardoor ik benieuwd raak naar meer achtergrond info en feiten, tot aan iemands verschrikkelijke sandalen met sokken, een muziekstuk, een blik in iemands ogen in de metro en een straatsituatie waar ik betrokkenen namen en verhalen geef.

Kortom, ik sta altijd 'aan'. Dat is een vloek en een zegen dankzij mijn ADHD en persoonlijkheid.

Naast jouw werk als schrijver werk je ook aan de schoolveiligheid in het voortgezet onderwijs. In die rol heb je dan ook veel contact met leerlingen. Beïnvloedt dit werk jouw schrijven?

Het beïnvloedt in die zin mijn werk dat ik altijd aan de kant van jongeren sta: ook of juist als ze 'lastig' zijn. Ik kan, zal en wil nooit persoonlijke informatie en verhalen van leerlingen gebruiken voor mijn verhalen. Wel is het zo dat huidige jongeren in de samenleving en mijn eigen achtergrond als 'drop out' mij motiveren over hoe een deel van de volwassenen falen in hun taak en verantwoording om kinderen en jongeren te beschermen en te begeleiden in het leven. Er is nog steeds en weer een hoop werk aan de winkel wat kinderen en jongeren nodig hebben en waar ze recht op hebben betreft veilig opgroeien in de breedste zin van het woord.

Wel is het zo dat ik redelijk goed op de hoogte ben en moet blijven wat er speelt onder tieners en jongeren, bijvoorbeeld betreft social media etc. Dat vertaalt zich terug in mijn schrijven, al streef ik ernaar om in mijn verhalen zo min mogelijk specifieke trends te verwerken omdat het mooier is als het een verhaal is wat in feite tijdloos is.

Je roman heet *Niet geschikt voor publicatie*. Wanneer wist jij dat je juist wél wilde publiceren?

Toen een redacteur van het NRC handelsblad mij een column hoorde voordragen (op verzoek van een auteur waar ik de boekpresentatie van bijwoonde) en mij wist te overtuigen dat ik echt een boek moest gaan schrijven. Alhoewel...het heeft daarna nog wel wat jaren geduurd voor ik mentaal klaar ervoor was om die stap dan ook echt te nemen.

De titel verwijst naar een uitspraak in het laatste hoofdstuk. De titel roept bovendien nieuwsgierigheid op: de vraag wat er zo fout of geheim aan is. Dat vond ik leuk. Los daarvan is het natuurlijk ook een redelijk walgelijk verhaal wat voor sommige mensen maakt dat het absoluut niet geschikt is voor publicatie, haha!

Wanneer schreef jij je eerste verhaal en waar ging het over?

LITERATOUR

Als klein meisje toen ik leerde schrijven schreef ik op kleine briefjes verhaaltjes van een paar regels. Bijvoorbeeld over een nieuwe bal die goed stuitende. Vanaf mijn 10e jaar schreef ik in dagboeken en in het verleden schreef ik als twintiger ook weleens artikelen en columns die ik als zzp-er verkocht. Ook heb ik jaren geleden een onafhankelijke hiphop website opgericht waarvan ik eindredacteur was. Samen met enkele andere gelijkgestemden werden op de site interviews en columns gepubliceerd als tegengeluid in de reguliere media. Gaandeweg 'rolde' ik dus schrijvend door het leven.

Wat is voor jou een belangrijk thema in je boeken waar je graag met jongeren over in gesprek gaat?

- Keuzes: vaak helaas zonder dat je het als jong persoon beseft, beland je voor je het weet in een situatie waarin je later pas beseft dat het een keerpunt en keuzemoment was. Dit kan soms enorme, levensbepalende gevolgen hebben. Bewustwording van dit soort momenten zijn superbelangrijk en dus ook hoe je die momenten leert herkennen én je reflecteert op jezelf, je motieven, onzekerheden etc.
- De regie over je eigen leven nemen ongeacht je start, achtergrond en andere factoren die het leven soms moeilijk maken (niemand komt je namelijk redden in het leven en dat is net zo fijn als beangstigend).

Waar vind jij doorgaans je inspiratie voor je personages?

Overal waar ik kom, in alles wat ik zie, hoor, voel als ik met mensen in contact kom; ik heb een heel groot inlevingsvermogen. Ook mijn eigen brein/creativiteit/fantasie is een goede bron.

Wat voor scenes vind je het leukst om te schrijven?

Ik weet niet of 'leuk' het juiste woord is aangezien ik best heftige stukken schrijf. Maar nu ik er over nadenk...de scenes waarin ik situaties schets waarin Amsterdamse humor is te lezen en scenes met foute of shockerende gebeurtenissen waarover ik eigenlijk niet hoor te lachen, maar dat toch soms doe.

Denk je tijdens het schrijven vaak aan de lezer?

Zo min mogelijk. Dat was namelijk de grootste barrière die ik voelde jaren terug en veroorzaakte een *writersblock*. De mening van lezers beïnvloedt mijn creativiteit en voedt mijn angst om verkeerd begrepen te worden. Zeker omdat ik geen zachte, 'veilige' verhalen schrijf. Om deze reden hou ik zo min mogelijk rekening en vertrouw op mijn uitgever en redacteur die aanpassen wat nodig of wenselijk is.

Heeft het schrijven van boeken invloed op hoe je naar de wereld kijkt?

Een beetje, omdat ik tijdens research altijd weer nieuwe dingen leer. Ik hoop dat het de kijk van sommige lezers die niet thuis zijn in bepaalde werelden een stukje heeft beïnvloed, zeker de mensen die werken met het soort mensen als mijn personages.

Hoe was jij op school als leerling? Was je zelf vroeger een lezer?

LITERATOUR

Ik haatte school. Ik vond het een rigide keurslijf. Mede door mijn privé-situatie veranderde ik van een lief opgewekt kind op de basisschool, in een brutale, onaardige meid in mijn tienerjaren. Achter mijn brutale nare houding zat een bang, eenzaam en onzeker meisje. Van alle 6 scholen die ik heb gehad, is er welgeteld 1 mentor geweest die een keer heeft gevraagd waarom ik me zo gedroeg. Nog steeds vind ik leren op de reguliere schoolmanier verschrikkelijk. Ik ben een autodidact en hou van dingen leren, alleen niet volgens het schoolsysteem. Mede vanwege mijn eigen achtergrond werk ik in het onderwijs en hoop ik kinderen iets te kunnen (mee)geven wat ik zelf nodig had.

Wie of wat wakkerde jouw leeshonger aan?

Vanuit huis is altijd gestimuleerd om te lezen, daar ben ik blij om. Ook was ik al heel jong lid van de bieë.

Je hebt zin om te lezen. Hoe vind je een boek dat bij je past?

Ik zoek vaak op thema's en auteurs en journalisten die mij aanspreken. Ook snuffel ik wel rond in (online en 'echte') boekwinkels en heb een e-reader abonnement waardoor ik regelmatig suggesties ontvang.

Wat vind jij het leukst aan een schoolbezoek en het ontmoeten van lezers?

Als ik ze iets kan meegeven waar ze echt behoefte aan hebben: erkenning, inspiratie, hoop, motivatie, zelfvertrouwen, moed.

Met wie van jouw personages had jij graag in de klas gezeten?

Met mijn drie hoofdpersonages; Tyrelle, Don en Rico.

Welk advies zou je jongeren willen geven die later zelf graag willen schrijven?

- Leer jezelf kennen, écht kennen. Leef dus geen concept wat je omgeving graag zou willen zien of de bullshit die je allemaal ziet op social media van influencers die doodongelukkig zijn omdat merendeel fake is wat ze online tonen.
- Probeer jezelf te trainen in zelfvertrouwen door gewoon te starten en je schrijfsels te publiceren op je socials.
- Wees nooit helemaal tevreden en luister niet teveel naar complimenten en al helemaal niet van mensen die veel van je houden en je de wereld gunnen.
- Lees veel; zo ontwikkel je je taal/schrijfskills (kijk maar naar mij met mijn 6 scholen 😊) en het inspireert.

Wat is de fijnste plek om een boek te lezen?

Ik kan overal lezen als het een verhaal is wat mij pakt.

LITERATOUR

Gabrielle la Rose

– LEESFRAGMENT –

Het leesfragment van Gabrielle la Rose komt uit *Niet geschikt voor publicatie* en wordt aangeboden door Lebowski Publishers.

Knuffels zijn voor zwakkelingen

Vroeger

Verhuizen. Alle spulletjes inpakken en de schulden, woede en het verdriet gewoon bij het grofvuil achterlaten. En dan, ja, dán zou het echt leuk worden en goedkomen. Alles.

Het waren mama's dromen die Tye hoorde, al zolang als hij het zich kon herinneren. Tye geloofde ze. Haar en haar dromen. Al kwamen er steeds meer scheurtjes in zijn geloof. Zonet was ware liefde nummer vijftig vertrokken, ondanks mama, die huilend aan zijn been hing. Tye stond voor haar slaapkamerdeur en hoorde haar op smekende toon met haar gevluchte ware liefde bellen. Huilerig herhaalde ze dat de politie allang weer weg was.

Tye keek naar de voetafdrukken in de gang. Ze hadden niet eens hun schoenen uitgedaan toen ze een halfuurtje geleden hun huis waren binnengestamppt. Mama had er niets van gezegd. Ze was te druk met kwaad zijn op de onderbuurvrouw die 112 had gebeld, waardoor die vier agenten waren gekomen.

Hij en Kimmetje zaten stilletjes op het dunne kleed dat de smoezeligheid van de bank moest bedekken.

De vrouwelijke agent hurkte voor hen neer. 'Dat was een schrik voor jullie hè, dat mama een beetje bloed had. Maar komt helemaal goed met mama, hoor. Die meneer die dat deed, is dat de vriend van mama?'

Met het peuterhandje van Kimmetje op zijn been keek Tye met een mengeling van angst en wantrouwen in een paar vriendelijke, groene ogen. Tye aarzelde en schudde toen kort zijn hoofd.

‘Niet? Hij was niet eerder stout tegen jullie moeder? Of tegen jullie?’

Tye schokschouderde en pakte Kimmetjes plakkerige handje vast.

‘Zo’n slimme jongen, dan weet je dat toch wel?’ drong de agente aan en ze boog zich naar hem toe om hem doordringend aan te kijken.

‘We gaan verhuizen,’ zei Tye zachtjes na een korte stilte. ‘Heel ver weg. Mama en Kimmetje en ik.’

‘Dat zei je moeder ons ook net, ja. Maar ik weet ook dat je moeder dat al langer zegt, maar dat dat... nou, niet echt wil lukken. Wat vind jij daarvan, om te verhuizen?’

‘Leuk. En Kimmetje vindt het ook leuk. En we gaan echt, hoor.’

De agente kwam overeind. In de stille, kleine woonkamer klonken onverstaanbare stemmen uit haar mobilofoon. Vanuit mama’s slaapkamer hoorde Tye de agenten vragen stellen die mama op sussende toon beantwoordde. Dat deed ze altijd als ze loog. Of dan ging ze juist heel hard schreeuwen. Het hing er een beetje van af met wie ze praatte.

Tye keek de agente nogmaals aan en sloeg zijn ogen meteen weer neer. Hij haatte deze blik. Alsof hij en Kimmetje zielig waren. Alsof mama slecht was.

‘De wijkagent komt later langs. Henk heet hij, die kennen jullie, toch? Henk komt samen met iemand die kinderen en ouders helpt als het thuis even niet lekker loopt.’ Toen er van hen geen reactie kwam, bleef ze even staan en hurkte weer voor

hen neer. ‘Hebben jullie een knuffel? Zal ik die voor jullie pakken uit de slaa—’

‘Knuffels zijn voor zwakkelingen. Dat zegt mama,’ onderbrak Tye haar op bitse toon en hij trok zijn zusje op schoot. ‘En we gaan wél verhuizen, hè Kimmetje?’ fluisterde hij op wanhopige toon, terwijl hij zijn zusje tegen zich aan drukte.